kuhhu warrastatud rahha sanud. Käskis ta siis hobbused tölla ette panna, söitis küllasse ja kulas, kui Hantsu Wähki näggi: „Kas sinna olled tohter Mailmatark?“ — „Muidugi, ukse ülle on nönda luggeda!“ wastas teine. Agga herra siis ennam annud aega: „Tulle minnu kasa! ütles, — ja aita, et ma omma warrastatud rahha leian. Kui sa sedda ei wöi, siis ärra nimmeta ennast ennam Mailmatargaks!“ — „Eks ma siis tulle! wastas Wähk, — agga Krööt, minnu naene, peab ka tullema!“ Herra sedda ei kelanud; istusid siis need kolm tölda ja läksid herra möisa. Kui sinna said, olli söma-laud walmis kaetud ja herra kutsus tohtrit söma. „Eks ma siis sö, köht muidugi tühhi! ütles se, — agga Krööt istugu laual minnu körwa!“ Krööt tulli ja istusid mahha. Rikkal herral olli suur perre ja se maja-seadus, et isse toapois igga roaga tuppa tulli ja ümber pakkus. Kui nüüd essimenne tulli ja roog ta käes jubba haisust näitas hea ollema, siis Hants Wähk tömbas käege naese kuest ja ütles: „Näh, Krööt, se on essimenne, agga neid tulleb weel!“ Egga ta sellega naesele tahtnud mund öelda, kui sedda: ärra sö essimesest roast köhhu täis! nisuggusel herral on mittu roga, mis laual käiwad. — Agga toapois kulis

ka, mis tohter ütles, ehmatas hirmsaste ja, kui wälja läks, ütles teiste teendritele: „Ta teab köik ja same weel kimpu; jubba nimmetas mind essimesseks wargaks!“ Teine toapois, kellel ka warga tunnistus süddames, ei olleks tahtnud tuppa tulla, agga piddi wimaks ommeti, sest teist roga odati. Wähk jälle pöras naese pole, nagu enne: „Waat', seal on teine!“ Tener jälle sai hirmu täis ja olleks hea melega ma alla tahtnud langeda; ni pea, kui peases, läks toast wälja ja kulutas seltsimeestele: „Ei tea, kes temmale ülles annud, et minna teine warras! agga se on selge ta teab köik.“ Nüüd tulli kolmas omma roaga; küllatohter lugges jälle: „Krööt! — kolmas!“ — Siis tulli neljas tener, agga temmal olli käsk antud, waagna kinni katta, et roog kaue al seisis, ja polnud seal mund sees, kui kedetud wähka. Siis herra ütles Hantsule: „Näita nüüd omma tarkust ja ütle: mis on kane al waagna sees?“ Mehhike olli nüüd sures häddas, kahhetses süddames, et omma rummalusega nisuggust ammeti ommale püüdnud; ta tarkus löppes otsa ja halleda heälega hüdis: „Oh waene Wähk, ei sa nüüd ennam pease!“ Hants Wähk ütles sedda ennese kohta, et näggi ennast kimpus ollewa, — agga se olli teistel teadmata; sellepärrast, kui

Eesti-ma rahwa Kalender 1864 , lk. 23